

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 9 lipca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – – Constantin Film Verleih GmbH / YouTube LLC, Google Inc.

(Sprawa C-264/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Prawo autorskie i prawa pokrewne – Platforma wideo online – Zamieszczenie filmu bez zezwolenia podmiotu praw autorskich – Postępowanie sądowe dotyczące naruszenia prawa własności intelektualnej – Dyrektywa 2004/48/WE – Artykuł 8 – Prawo powoda do informacji – Artykuł 8 ust. 2 lit. a) – Pojęcie „adresów” – Adres poczty elektronicznej, adres IP i numer telefonu – Wyłączenie]

(2020/C 287/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Constantin Film Verleih GmbH

Strona pozwana: YouTube LLC, Google Inc

Sentencja

Artykuł 8 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej należy interpretować w ten sposób, że zawarte w nim pojęcie „adresów” nie obejmuje, w odniesieniu do użytkownika, który zamieścił w sieci pliki naruszające prawo własności intelektualnej, jego adresu poczty elektronicznej, numeru telefonu ani adresu IP użytego do zamieszczenia tych plików lub adresu IP użytego do ostatecznego uzyskania dostępu do konta użytkownika.

⁽¹⁾ Dz.U. C 230 z 8.7.2019.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 9 lipca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Wiesbaden – Niemcy) – VQ / Land Hessen.

(Sprawa C-279/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 267 TFUE – Pojęcie „sądu” – Ochrona osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych – Rozporządzenie (UE) 2016/679 – Zakres stosowania – Artykuł 2 ust. 2 lit. a) – Pojęcie „działalności nieobjętej zakresem prawa Unii” – Artykuł 4 pkt 7 – Pojęcie „administratora danych” – Komisja ds. petycji parlamentu kraju związkowego państwa członkowskiego – Artykuł 15 – Prawo dostępu przysługujące osobie, której dane dotyczą]

(2020/C 287/16)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Wiesbaden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: VQ

Strona pozwana: Land Hessen

Sentencja

Artykuł 4 pkt 7 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólnego rozporządzenia o ochronie danych) należy interpretować w ten sposób, że w zakresie, w jakim komisja ds. petycji parlamentu kraju związkowego państwa członkowskiego określa – samodzielnie lub wspólnie z innymi – cele i sposoby przetwarzania danych, komisja ta powinna zostać uznana za „administradora danych” w rozumieniu tego przepisu, wobec czego przetwarzanie danych osobowych przez taką komisję wchodzi w zakres stosowania tego rozporządzenia, w szczególności jego art. 15.

(¹) Dz.U. C 187 z 3.6.2019.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 9 lipca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht – Niemcy) – Naturschutzbund Deutschland – Landesverband Schleswig-Holstein e.V. / Kreis Nordfriesland

(Sprawa C-297/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Środowisko naturalne – Odpowiedzialność za środowisko naturalne – Dyrektywa 2004/35/WE – Akapit trzeci tiret drugie załącznika I – Szkoła, której nie można zakwalifikować jako „poważnej szkody” – Pojęcie „normalnego zarządzania siedliskiem, określonego w kartotekach siedliska lub dokumentach założeniowych bądź uprzednio prowadzon[ego] przez właścicieli lub podmioty gospodarcze” – Artykuł 2 pkt 7 – Pojęcie „działalności zawodowej” – Działalność wykonywana w interesie zbiorowości na podstawie ustawowego przekazania zadań – Włączenie lub brak włączenia]

(2020/C 287/17)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Naturschutzbund Deutschland – Landesverband Schleswig-Holstein e.V.

Strona pozwana: Kreis Nordfriesland

Przy udziale: Deich- und Hauptsielverband Eiderstedt, Körperschaft des öffentlichen Rechts, Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht

Sentencja

1) Pojęcie „normalnego zarządzania siedliskiem, określonego w kartotekach siedliska lub dokumentach założeniowych bądź uprzednio prowadzonego przez właścicieli lub podmioty gospodarcze”, znajdujące się w akapit trzeci tiret drugie załącznika I do dyrektywy 2004/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie odpowiedzialności za środowisko w odniesieniu do zapobiegania i zaradzania szkodom wyrządzonym środowisku naturalnemu, należy interpretować jako obejmujące, po pierwsze, każdy środek administracji lub organizacji, który mógłby mieć wpływ na chronione gatunki i siedliska przyrodnicze znajdujące się na danym obszarze, wynikający z dokumentów zarządzania przyjętych przez państwa członkowskie na podstawie dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa, interpretowanych, w razie potrzeby, poprzez odniesienie do wszystkich przepisów prawa wewnętrznego transponujących te dwie ostatnie dyrektywy, lub w ich braku, poprzez odniesienie do wszystkich przepisów wewnętrznych zgodnych z duchem i celem tych dyrektyw, oraz, po drugie, każdy środek administracji lub organizacji uznany za zwyczajowy, powszechnie uznany, utrwalony i stosowany przez wystarczająco długi okres czasu przez właścicieli lub podmioty gospodarcze do czasu wystąpienia szkody wyrządzonej w wyniku tego środka chronionym gatunkom i siedliskom przyrodniczym, przy czym ogół tych środków powinien być ponadto zgodny z celami leżącymi u podstaw dyrektyw 92/43 i 2009/147 oraz z powszechnie dopuszczalnymi praktykami rolniczymi.